

моят необикновен приятел

Издателство „Фют“

Author: KNISTER
YOKO: Mein ganz besonderer Freund
Whit illustrations of Melanie Garanin
© 2011 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
Through Anthea Literatury Agency Ltd

Автор: КНИСТЕР
ЙОКО: моят необикновен приятел
Илюстрации на Мелани Гаранин
© Издателство „Фют“, 2021
www.fiut.bg
Превод Десислава Лазарова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-678-0

Начало върху покрива на света, на 8000 м височина

Снегът блещукаше под лъчите на залязващото слънце като обшита с диаманти завивка. Върховете на Хималаите се извисяваха високо в небето и хвърляха великанските си сенки над долините. Чуваше се само тихото шумолене на вятъра и скърцащите в снега стъпки.

– Остава ни още съвсем малко, сине мой – каза старият монах и спря да си почине.

После вдигна ръка над очите си, за да ги предпази от ярката светлина, и се взря в снежния връх пред себе си. Вятърът браздеше червената му дреха.

Ученикът му спря зад него запъхтян. Старият монах Лобсанг откри онова, което търсеше, и продължи с бавни крачки. Ученикът му го последва.

Само пет минути по-късно старецът подхвана с ръце червената си дреха и се заизкач-

ва по стълба от лед, която водеше до малко иглу, кацнало между скалите като къщичка в короната на дърво. Никой не отговори на чукането и виковете му и монахът предпазливо надникна през вратата. Слънцето осветяваше вътрешността на иглуто през дупка в покрива. Хилядите снежни кристали на стените искряха под лъчите му.

Момчето, което следваше Лобсанг, седна на малкото легло от лед и удивено се заоглежда наоколо – ледена блестяща масичка със стол, удобен като кресло, етажерка с чаши и паници от лед... А на масата седеше ледена чиния с храна, сякаш някой току-що е прекъснал обяда си.

Старият Лобсанг излезе от иглуто и се вгледа в мрежата от стъпки в снега навън, но те бяха твърде много, някои водеха навън, други – навътре, трети обикаляха около иглуто. Големи тромави стъпки.

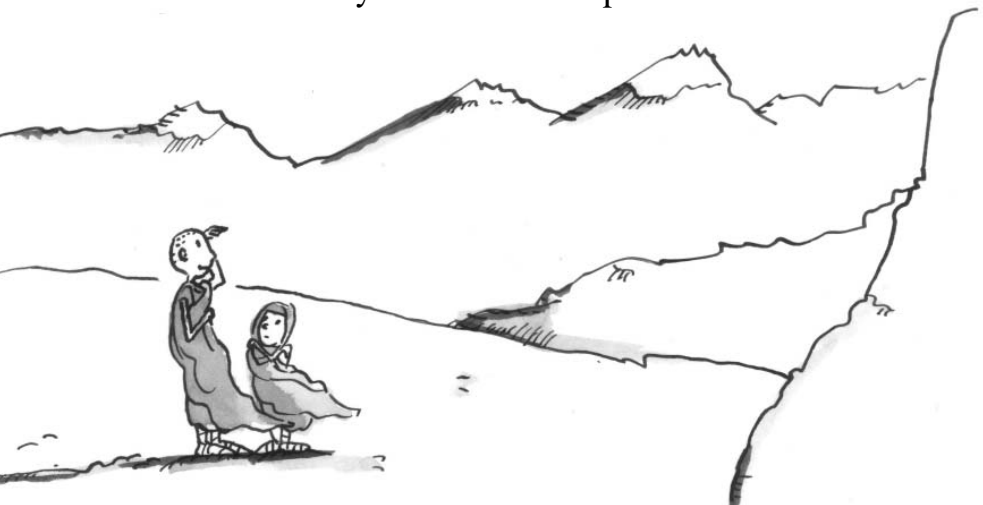

Старият монах коленичи и се вгледа в един отпечатък от ботуш, твърде различен от другите отпечатъци в снега.

В този момент се чу шум от двигател.

Лобсанг стана, пристъпи към ръба на малкото плато и надзърна към долината. По вития тесен път пълзеше камион. Пътят беше неравен и заледен и камионът се клатушкаше опасно насам-натам, сякаш всеки миг щеше да се преобърне. Една желязна верига висеше от каросерията и се удряше в задния капак. Камионът спря и моторът замлъкна. Лобсанг присви очи, за да прочете надписа върху боядисаната в ярки цветове каросерия. Във внезапно настаналата тишина се разнесе рев на мечка, последван от тропот във вътрешността на камиона. Вратата на шофьора се отвори с трясък и навън изскочи ядосан мъж, облечен в дебел полярен костюм и с оръжие в ръка. По петите го следваше дребно животно, вероятно куче. Лобсанг не беше виждал друг път подобно животно. То се движеше тромаво като робот и лаеше с металически глас. Мъжът изкрещя нещо на животинчето и то се върна обидено в камиона.

Мъжът заобиколи камиона, отиде до задната врата на каросерията, прибра желязната

верига и удари гневно с юмрук по вратата. Отвътре отново прозвучава рев на мечка, а след това се чу едно много нежно „йо-йо-йо“. Звучеше жално и толкова тихо, че Лобсанг не беше сигурен, че наистина го е чул.

Мъжът в полярния костюм се засмя иронично, качи се в кабината и даде газ.

Ученикът на Лобсанг излезе от малкото иглу и застана до учителя си.

– И вие сте съвсем сигурен, Учителю – зашепна момчето, – че тук действително живее съвсем истински... – то се покашля нервно – ...съвсем истински йети?

Мислите на Лобсанг се рееха някъде много далече, но той се обърна и кимна уверено с глава:

– Напълно сигурен, момчето ми, напълно сигурен!

Глава 1

Както обикновено, Пиа се носеше по пътя от училище към къщи с пълна скорост. Пред входа на уютната дървена къща с бели капаци на прозорците тя удари спирачки и метна колелото в храстите, а ученическата ѝ раница полетя към верандата. Колата на майка ѝ я нямаше, значи още беше в туристическата си агенция. Чудесно! Майка ѝ не знаеше, че днес Пиа свършва училище по-рано. Още по-добре, защото това означаваше, че и Марчела още е на занималня и няма да я дразни с детинщините си.

Пиа изтича в градината и се изкатери като невестулка по въжената стълба към къщичката си на дървото. Бутна капака нагоре, набра се на ръце, вмъкна се вътре и се хвърли на матрака.

Известно време лежа по гръб, докато дишането ѝ постепенно се успокои. Отметна с ръка дългите си кафяви коси от потно-

то си чело и се загледа през прозореца на покрива. Клоните на дървото се полюшваха на вятъра. Топлото обедно слънце грееше в лицето ѝ. Беше толкова хубаво. Тук Пиа се чувстваше добре. Това беше нейното окъпано в слънчева светлина царство.

Баща ѝ построи тази къщичка по планове, които тя самата направи. Къщичката беше сгушена високо в короната на дървото, имаше си вход отдолу, прозорец на покрива и дори малка тераска. Пиа уши сама пердетата за двата прозореца, а любимите си плюшени животни подреди върху удобен матрак с много възглавници. В шкаф, който се заключваше, Пиа пазеше любимите си лакомства. Там те бяха на сигурно място, далеч от ръцете на по-малката ѝ сестра Марчела. В този таен шкаф имаше и специална полица за флейтата – най-ценното ѝ богатство.

Пиа се пресегна, измъкна един ключ от процеп между дъските на стената и отключи шкафа. Внимателно извади флейтата от облицованата с кадифе кутия. Стана и се приближи до прозореца. В съседната градина господин Хелмфрид правеше смешните си упражнения по карате. До ушите ѝ долитаха виковете му „Ха! Ха! Ха!“ Той работеше като бодигард и беше напълно отдаден на

професията си. Пиа отново се отпусна на леглото. Доближи флейтата до устните си и раздвижи пръсти по дупчиците. Но не засвири. Не издаде нито тон. Никой освен баща ѝ не можеше да свири на тази флейта. И на никого не беше позволено да свири на нея. Баща ѝ донесе флейтата от Тибет специално за Пиа. Той беше геолог, пътуваше много, разказваше страхотни истории за далечни земи и винаги носеше по нещо на своята разбойническа принцеса Пиа. Е, разбира се, и на Марчела. Но флейтата беше най-тайнствената му находка. Тибетското момче, от което купил флейтата, му показало как да свири на нея. Баща ѝ твърдеше, че флейтата има магична сила и прави притежателя си щастлив, но само ако човекът, който свири на нея, свири правилната мелодия. Внезапно почукване на вратата изтръгна Пиа от мислите ѝ. Тя скочи изплашено и отвори капака на пода.

В отвора се появи усмихнатото лице на приятеля ѝ Лукас. В ръката си той държеше дебел клон, с който явно бе чукал по вратата.

– Хей, какво ти става, тапи ли имаш в ушите? Прегракнах от викане! – Лукас се облегна небрежно на ствола на дървото. По скейтърските му дрехи заиграха слънчеви

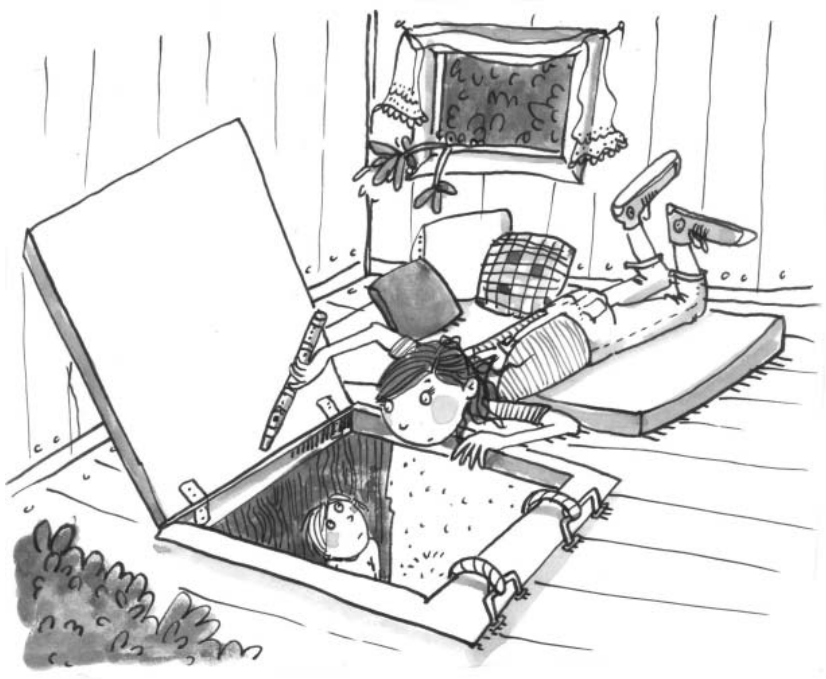

петна. Дългият му бретон непрекъснато падаше върху челото, а той го духаше, като издаваше долната си устна напред. – Исках само да те попитам дали не искаш да направим едно кръгче... заедно, както преди.

Пиа го загледа втренчено. Думите му трудно стигаха до съзнанието ѝ. После поклати бавно глава.

Лукас изпуфтя обидено.

– Добре! Чудесно! Дамата отново има нужда да бъде сама!

Пиа понечи да му отговори, но махна с ръка и без да иска, се удари в отворения капак на пода. Флейтата се изплъзна от пръстите ѝ.

– Флейтата ми!

Лукас се спусна бързо на земята и вдигна нежния инструмент, който се беше търкулил в меката трева.

– Върни ми я веднага! – извика грубо Пиа.

Лукас я погледна изненадано и се усмихна:

– Защо не дойдеш да си я вземеш сама! – размаха той флейтата във въздуха.

С един скок Пиа се озова на земята и се опита да измъкне флейтата от ръката на Лукас.

– Вземи си я, вземи си я! – продължи да я дразни Лукас и да размахва флейтата над главата си.

Пиа имаше чувството, че ще излезе от кожата си от гняв. Едва сдържаше сълзите си. Подскочи, за да достигне флейтата, дръпна ръката на Лукас и го ритна яростно по глезена. Лукас извика от болка и изпусна флейтата. За нещастие, тя се удари в камъните, които ограждаха една леха, и се счупи на две.

Пиа загледа втренчено парчетата.

– Ох! – изпъшка ужасено Лукас. – Не исках да стане така!

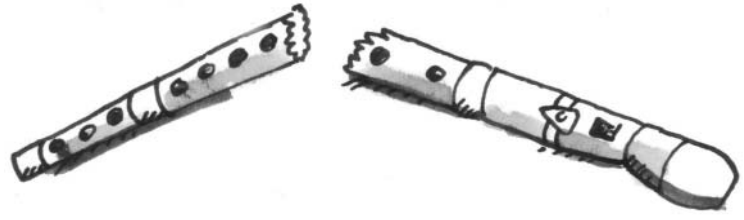

Пиа сякаш се бе вкаменила.

– Ще ти купя нова! – рече виновно Лукас.

– Тази флейта не може да се купи просто така от музикалния магазин! – процеди гневно Пиа през зъби и се врътна. Не искаше Лукас да види сълзите в очите ѝ. – Тя е много специална!

– То при теб напоследък всичко е много специално! – отвърна обидено Лукас. – Станала си страшно превзета!

– Беше подарък от баща ми – каза тихо Пиа и без да погледне назад, се качи в къщичката на дървото.

Горе тя взе снимката на баща си от етажерката и я притисна към гърдите си.

Сетне се хвърли на леглото и сълзите потекоха тихо по лицето ѝ.

Известно време чуваше виковете на Лукас отдолу, но не му обърна никакво внимание.

След половин час някой се опита да отвори капака на пода. Пиа все още лежеше на леглото. Тя ядосано се извърна и викна:

– Махай се, Лукас! Изчезвай!

– Не е Лукас, аз съм! – чу се тънкото пискливо гласче на Марчела.

Сестра ѝ отвори с пъшкане капака на пода и размаха в ръката си лист хартия:

– Пиа, погледни! Изгубено е едно куче! – От вълнение страните на Марчела бяха по-червени от роклята ѝ. – Ще го намеря, но ще го запазя за себе си. – Сестра ѝ се засмя, доволна от хитрия си план, набра се на ръце и с мъка успя да се качи в къщичката на Пиа. После седна на ръба на отвора в пода и размаха доволно крака в празното. – Винаги съм искала да си имам кученце и татко казваше, че когато порасна достатъчно, ще ми вземе.

Пиа грабна намръщена листовката и зачете.

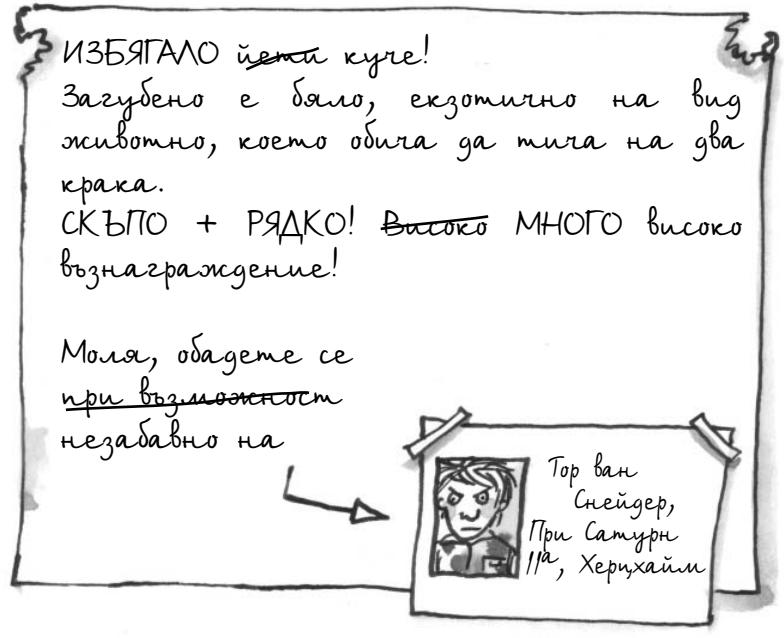

– Мама не разрешава да гледаме животни вкъщи – отбеляза мрачно Пиа.

– Но нали вече ще си имам своя собствена стая... – задърдори Марчела, без да обръща внимание на лошото настроение на Пиа – ...и ще мога да си правя каквото си искам в нея. И тогава ще мога да си взема кученце, никой няма да може да ми забрани!

– Но ти си нямаш своя собст

вена стая! – промърмори Пиа.

– Обаче скоро ще си имам! – тържествуващо заяви Марчела и размаха крака през отвора в пода. – Съвсем скоро! Вече купихме бели тапети и мама каза, че ще мога да си рисувам върху тях разни неща.

Пиа я изгледа намръщено.

– Твоя собствена стая? Но къде?

– В кабинета на татко – отговори Марчела. – Ще изнесем старите мебели. И ще направим всичко съвсем ново.

Пиа се изправи рязко.

– Какво каза!?

– Ъъ, в... в... кабинета на татко... – смотолеви неуверено Марчела.

Пиа скочи, бутна грубо Марчела настрана и се спусна по въжената стълба.

Майка ѝ стоеше като вкаменена насред

кухнята с кашон, от който се подаваха ролки с тапети. Разгневената Пиа я завари тъкмо като разтоварваше колата и я последва с ядни крясъци. Сега майка ѝ стоеше насред кухнята и гледаше объркано дъщеря си.

– Кой ви е позволил да правите това! – не спираше да вика Пиа. – В кабинета на татко? Не може да направите това – сякаш него никога не го е имало! Искате да заличите всички следи от него! Кабинетът трябва да си остане така, както си е! Нищо няма да пипате! Забранявам ви! Чуваш ли!? Забранявам ви!

Пиа не спираше да повтаря последните две изречения като заклинание. Майка ѝ я гледаше мълчаливо. Едва когато Пиа избухна в сълзи и се тръшна на един кухненски стол, тя остави кашона настрана, приближи се и я погали по косата. После се загледа през прозореца с невиждащи очи:

– Пиа, животът продължава – започна майка ѝ с тих глас. – Няма да съживиш баща си, ако пазиш кабинета му непокътнат. Той живее в сърцата ни, а не в тази потънала в прах стая... – гласът ѝ внезапно секна.

Настъпи мълчание. Някъде отдалеч се чуваха виковете на Марчела, която търсеше

изгубеното кученце. Пискливият ѝ глас ту се приближаваше, ту се отдалечаваше.

Това преля чашата на търпението на Пиа. Тя скочи, а столът се преобърна с трясък.

– Не искам пък! – тросна се тя. – Не и на Марчела! Не и заради някакво тъпо куче! Това е стаята на татко!

Майка ѝ подскочи стреснато, когато Пиа тръшна вратата след себе си.

Глава 2

Пиа тичаше през двора и плачеше. Под дървото с къщичката изненадано се закова намясто. Отгоре се чуваше тиха музика – приглушено, сякаш някой слуша айпод със слушалки. Със сигурност музиката идваше от нейната къщичка. Пиа веднага спря да плаче и се ослуша. Кой натрапник се е осмелил да нахлуе в любимата ѝ бърлога? Марчела? Лукас?

Запъхтяна от гняв, Пиа се изкатери по въжената стълба, бутна с всички сили капака на пода и застина като вкаменена. КАКВО Е ТОВА? Някакво дребно същество с бяла козина танцуваше, та пушек се вдигаше, с гръб към нея и със слушалките на нейния айпод на ушите. Пухкавите му уши се развяваха във въздуха. То размахваше доволно ръце и крака и пееше с пълно гърло:

– Йо-йо-йо!

Пиа изпусна капака и той падна с трясък на мястото си.